

Κ Ρ Ι Τ Ι Κ Η Θ Ε Α Τ Ρ Ο Υ

«Το λεωφορείο ο πόθος» του Τένεσσυ Ουίλλιαμς από το θέατρο Σκάλα, Φεβρουάριος 2004

Όταν ακούς «Λεωφορείο ο πόθος» ο συνειρμός σε φέρνει στις καπληκτικές ερμηνείες του Μάρλον Μπράντο και της Βίβιαν Λη. Εδώ να πούμε πως την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές πληροφορηθήκαμε ότι ο Μάρλον Μπράντο πέθανε στις 2/7/2004 σε ηλικία 80 χρονών. Χάθηκε μια μεγάλη δόξα γενικά του κινηματογράφου. Η μεγάλη του ερμηνεία στο «Λεωφορείο ο πόθος» έγινε στο θέατρο το 1947 και το 1951 στον κινηματογράφο σε σκηνοθεσία Ηλία Καζάν.

Η παράσταση του Σκάλα είχε ένα προτέρημα. Σεβάστηκε το κείμενο και το συγγραφέα. Σεβάστηκε το εκρηκτικό πάθος και την τραγωδία των πρωταγωνιστών του και όλα όσα πηγάζουν από αυτά. Ο Τένεσσυ Ουίλλιαμς είναι ένας συγγραφέας που φέρνει στους ώμους του όλο το βάρος των οικογενειακών του προβλημάτων, συγκρούσεων και ενοχών. Πράγματα που το περνά μέσα σε όλα του τα έργα. Όπου στο καθένα ξεχωριστά βλέπεις να αναδύονται αρρωστημένες καταστάσεις, οιδιπόδεια συμπλέγματα, ομοφυλοφιλικές συμπεριφορές, εύθραστες ισορροπίες, προσωπικά αδιέξοδα, αρρωστημένος ερωτισμός, φανταστικές ιστορίες. Η προσωπική του μαρτυρία είναι παντού παρούσα και είναι το έναυσμα για τη θεατρική γραφή. Μια γραφή σκληρή όσο και τολμηρά αρρωστημένη. Με πάθος, ορμή και απελπισία.

Η σκηνοθεσία του Ανδρέα Μελέκη ήταν τόλμημα. Όταν πιάνεις στα χέρια σου ένα τέτοιο έργο θα πρέπει να συγκεντρώσεις όλες σου τις δυνάμεις για να βγεις ασπρηπρόσωπος. Και ο Μελέκης τα κατάφερε. Χωρίς να κάμει μια μεγάλη παραγωγή, περιορίστηκε στη σοφή αντιμετώπιση του κειμένου διαβάζοντας σωστά μέσα από τις γραμμές και ερμηνεύοντας τις συναισθηματικές εκρήξεις των ηρώων.

Η ηρωίδα Μπλανς Ντυ Μπούα μια γυναίκα που δεν είναι πια νέα αλλά

θέλει να είναι νέα, περικυκλωμένη από τα φαντάσματα του παρελθόντος, κυριευμένη από τη δύναμη του έρωτα από την οποία δεν μπορεί να αρπαχτεί για να κρατηθεί, με συμπαραλιασμένη την ψυχική και πνευματική της κατάσταση, αποτελεί μια προσωπικότητα εξουθενωμένη από τις κάθε είδους συγκρούσεις. Η Μόνικα Μελέκη χωρίς να έχει τα εξωτερικά χαρακτηριστικά της ηρωίδας ενσαρκώνει με πειστικότητα τη Μπλανς Ντυ Μπουά πράγμα που σημαίνει ότι δούλεψε σκληρά για το ρόλο της. Έδωσε μια ηρωίδα που ζει ανάμεσα στο φανταστικό και το πραγματικό, ανάμεσα στο όνειρο και στην απόλυτη απόγνωση.

Ο Δημήτρης Κωνσταντίνου ως Στάνλεϋ Κοβάλσκι διεκπεραιώσε ικανοποιητικά το ρόλο του άξεστου αλλά αυτάρεσκου αρσενικού. Κράτησε ως το τέλος τις προδιαγραφές του

ρόλου του. Η Βίκυ Γεωργιάδου ως Στέλλα Κοβάλσκι είχε να κρατήσει δυο ρόλους: της ευγενικής αδερφής από τη μια και της ανήσυχης συζύγου από την άλλη. Τα έδωσε και τα δυο με άνεση και πειστικότητα. Ενδιαφέρουσα η παρουσία του Πέτρου Κοροτζιά ως Χάρολντ Μίτσελλ (Μιτς). Οι υπόλοιποι ρόλοι αρκετά ικανοποιητικοί.

Τα σκηνικά και τα κοστούμια του Λάκη Γενηθλή απέπνεαν τον ερωτισμό και τη φθορά. Παράλληλα τα υποβοηθούσε η μουσική του Λάρκου και οι φωτισμοί του Gonzalo Regems.

Στη φωτογραφία ο Δ. Κωνσταντίνου (Στάνλεϋ Κοβάλσκι) και η Μ. Μελέκη (Μπλανς Ντυ Μπουά)

Άννα Χριστοδουλίδου

«Οι Σιδεράδες» Από τη Νέα Σκηνή του ΘΟΚ, Φεβρουάριος 2004

Με μια πρωτότυπη αντιμιλιταριστική κωμωδία έκλεισε η Θεατρική σεζόν για τη Νέα Σκηνή του ΘΟΚ. Ο λόγος για τους «Σιδεράδες» του Μίλος Νικολιτς. Το βαλκανικό ταμπεραμέντο καθώς και το πηγαίο χιούμορ του, άγνωστου στην Κύπρο, Σέρβου συγγραφέα καθήλωσε το κοινό.